

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Pospíšila a soudců Zuzany Bystrické a Mariana Kokeše v právní věci

žalobce: T. S.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Pospíšilem
sídlem Burešova 617/10, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2022, č. j. JMK 169513/2022, sp. zn. S-JMK 167546/2021 OÚPSŘ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Opatřením ze dne 15. 6. 2020 Obecní úřad Sokolnice („stavební úřad“) oznámil zahájení řízení z moci úřední podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), o odstranění stavby „základové konstrukce – pasy ze ztraceného bednění“ realizované žalobcem na pozemcích parc. č. XA, XB a XC

v katastrálním území X (v tomto katastrálním území se nacházejí všechny nemovitosti, jichž se nyní projednávána věc týká, soud proto již dále označení katastrálního území nebude uvádět). V průběhu řízení žalobce dne 16. 7. 2020 požádal o dodatečné povolení stavby „*Novostavba RD X*“ na předmětných pozemcích. V návaznosti na negativní závazné stanovisko Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 10. 9. 2021, podle něhož je záměr v daném území nepřipustný, nicméně stavební úřad řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavil dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu usnesením ze dne 12. 10. 2021, č. j. OUSO/3801/2021/LD, sp. zn. SÚ/2612/2020/LD. Proti tomuto usnesení žalobce brojil odvoláním, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2022, č. j. JMK 169513/2022, sp. zn. S-JMK 167546/2021 OÚPSŘ, zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve včas podané žalobě doslovně zopakoval text podstatné části odvolání, které podal proti usnesení stavebního úřadu. Konstatoval, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, přičemž se nevypořádal s citovanou právní argumentací žalobce.
3. V první řadě není zřejmé, na základě jakého ustanovení stavební úřad zastavil řízení. Odkaz na § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu je nedostatečný, není-li doplněn o konkrétní ustanovení zákona odůvodňující daný postup.
4. Žalobce dále namítl, že k zastavení řízení o jeho žádosti došlo na základě nezákonného závazného stanoviska žalovaného ze dne 10. 9. 2021. V průběhu jeho pořizování přitom žalovaný porušoval správní řád.
5. Žalovaný se problematikou zabýval na základě žádosti města Újezd u Brna ze dne 19. 5. 2021. Tato žádost však byla obsahově odvoláním směřujícím proti obsahu závazného stanoviska vydaného Městským úřadem Šlapanice. Žalovaný měl tedy postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu a dát žalobci možnost se k odvolání vyjádřit. Porušen byl též § 95 odst. 4 správního řádu ohledně účastenství v přezkumném řízení. Závazné stanovisko žalovaného dosud ani nebylo žalobci doručeno. Ke změně závazného stanoviska pak v rozporu s § 149 odst. 7 správního řádu došlo až po čtyřech měsících od podání žádosti, aniž by došlo k ohledání na místě či se jednalo o zvláště složitou věc.
6. Žalovaný dále porušil § 149 odst. 8 správního řádu, pokud závazné stanovisko městského úřadu změnil nikoli pro jeho nezákonnost, tedy pro jeho rozpor s konkrétním ustanovením zákona, ale na základě skutečnosti, že není splněna podmínka územního plánu a záměr je tudíž nepřipustný. Možný nesoulad záměru s územním plánem však nelze považovat za zjevnou nezákonnost.
7. V tomto ohledu žalovaný nezohlednil další související úkony města Újezd u Brna, z nichž je patrné, že po změně č. 1 územního plánu nebude v dotčeném území požadována územní studie. Stavební záměr je přitom realizovatelný též podle opakovaných výroků Povodí Moravy s. p.
8. Pokud nezákonnost závazného rozhodnutí měla spočívat v uložení dalších podmínek, pak tuto nezákonnost měl žalovaný konstatovat a podmínky zrušit. Nebyl však dán prostor pro zrušení celého závazného stanoviska, resp. jeho výroku o přípustnosti záměru. V dotčené oblasti (B1 21 Rychmanov III) navíc již několik novostaveb stojí. Není zřejmé, proč pouze vůči žalobci bylo postupováno odlišně. Žalovaný byl též podjatý, neboť rozhodoval jak o odvolání, tak o změně závazného stanoviska.

9. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 3. 2023 žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal splnění podmínky podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, že stavba není umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací. Tuto skutečnost stavebník prokazuje kladným stanoviskem orgánu územního plánování. V dané věci však závazné stanovisko tohoto orgánu bylo negativní. Stavební úřad tak musel v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu žádost zamítnout. Přitom stavbu by nebylo možno dodatečně povolit ani na základě původního závazného stanoviska městského úřadu, neboť v dané lokalitě dosud nebyla provedena předpokládaná protipovodňová opatření. Procesní pochybení stavebního úřadu, který řízení usnesením zastavil, místo aby žádost rozhodnutím zamítl, nebyla rozhodná, a to zejména s ohledem na zásadu procesní ekonomie řízení. Stavební úřad dále porušil § 36 odst. 3 správního řádu, kdy před zastavením řízení neseznámil žalobce s nesouhlasným závazným stanoviskem žalovaného. Žalobce se však s tímto podkladem seznámil bezprostředně po vydání napadeného usnesení a napadl jej v odvolání, což vedlo k jeho přezkoumání ze strany Ministerstva pro místní rozvoj podle § 149 odst. 7 správního řádu. Ministerstvo závazným stanoviskem ze dne 21. 3. 2022 potvrdilo napadené negativní stanovisko žalovaného. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

11. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce na pozemcích parc. č. 2068/2, 2069/2 a 2070/1 započal stavbu rodinného domu. Ve fázi provedené základové desky ovšem stavební úřad provedl kontrolní prohlídku stavby a posléze opatřením ze dne 15. 6. 2020 oznámil zahájení řízení o odstranění stavby „základové konstrukce – pasy ze ztraceného bednění“. V průběhu tohoto řízení žalobce dne 16. 7. 2020 požádal o dodatečné povolení stavby „Novostavba RD Ú. u B.“ na předmětných pozemcích. K tomuto záměru vydal Městský úřad Šlapanice coby orgán územního plánování dne 18. 1. 2021 závazné stanovisko dle § 96b stavebního zákona (č. j. SLP-OV/3666-21/KUD, sp. zn. SLP-OV/1117-2021/KUD), a to se závěrem, že „*záměr je přípustný za podmínky, že bude realizován po vybudování protipovodňového opatření T* lokalita 33 a bude napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou komunikaci*“. Žalovaný krajský úřad nicméně na základě podnětu města Újezd u Brna toto závazné stanovisko přezkoumal dle § 149 odst. 8 správního řádu a ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu jeho výrok změnil tak, že dosavadní text nahradil textem „*záměr je nepřípustný*“ (viz závazné stanovisko žalovaného coby nadřízeného správního orgánu ze dne 10. 9. 2021, č. j. JMK 128538/2021, sp. zn. S-JMK 74075/2021 OÚPSŘ). Žalovaný v odůvodnění závazného stanoviska konstatoval, že územní plán Újezd u Brna zařadil lokalitu č. 21, do které je záměr umísťován, do II. etapy výstavby, která je podmíněna vybudováním protipovodňových opatření; tato opatření však dosud nebyla vybudována. Záměr přitom musí být v souladu s územním plánem ve chvíli, kdy je stanovisko vydáváno. Pokud není splněna podmínka územního plánu, je záměr nepřípustný. Na základě toho

uzavřel, že záměr nesplňuje „podmínku stanovenou územním plánem týkající se vybudování protipovodňových opatření, a je tudíž v rozporu s koncepcí rozvoje území stanovenou územním plánem Újezd u Brna“. Vedle toho žalovaný shledal, že podmínka napojení na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou komunikaci, kterou stanovil městský úřad v přezkoumávaném závazném stanovisku, je v rozporu s § 96b stavebního zákona, neboť stanovení této podmínky je v kompetenci příslušného stavebního úřadu. Na základě závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu stavební úřad usnesením ze dne 12. 10. 2021, č. j. OUSO/3801/2021/LD, sp. zn. SÚ/2612/2020/LD, řízení o žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby zastavil dle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu. Proti tomuto usnesení žalobce podal odvolání, v jehož rámci brojil zejména proti závaznému stanovisku nadřízeného správního orgánu ze dne 10. 9. 2021. Žalovaný coby odvolací orgán odvolání v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu předložil odvolání Ministerstvu pro místní rozvoj. Ministerstvo v postavení nadřízeného orgánu územního plánování vydalo 21. 3. 2022 pod č. j. MMR-18559/2022-81 závazné stanovisko, jímž potvrdilo závazné stanovisko žalovaného krajského úřadu ze dne 10. 9. 2021. V odůvodnění závazného stanoviska se ministerstvo zabývalo posouzením samotného záměru a vypořádalo též odvolací námitky žalobce proti závaznému stanovisku krajského úřadu. Krajského úřadu potvrzeno. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 29. 11. 2022 odvolání zamítl a potvrdil usnesení stavebního úřadu. V odůvodnění vycházel ze závazného stanoviska ministerstva a mimo jiné konstatoval, že stavba by nemohla být dodatečně povolena, ani kdyby krajský úřad nevydal negativní závazné stanovisko, neboť doposud nebyla splněna podmínka vybudování protipovodňového opatření v dané lokalitě, kterou stanovil i městský úřad v původním závazném stanovisku.

13. Pokud jde o žalobní námitky, nutno konstatovat, že žalobce v žalobě doslovně zopakoval text podstatné části jeho odvolání proti usnesení stavebního úřadu, a dále již jen stručně uvedl, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil a nevypořádal se s právní argumentací uplatněnou v odvolání.
14. S tímto žalobním tvrzením se soud neztotožnil. Tu je nutno v první řadě konstatovat, že žalovaný v odvolacím řízení postupoval zákonným způsobem a jím vydané rozhodnutí je plně přezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že odvolání směřovalo mimo jiné i proti závaznému stanovisku, předložil je žalovaný v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu (ministerstvu) k posouzení. Současně vyřídil uplatněnou námitku podjatosti pracovníků krajského úřadu; proti usnesením ze dne 28. 7. 2022 a 19. 9. 2022 o námitce podjatosti nebyla podána odvolání. Poté seznámil žalobce s obsahem správního spisu (včetně závazného stanoviska ministerstva) a umožnil mu vyjádřit se k doplněným podkladům (viz přípis ze dne 24. 10. 2022). Této možnosti žalobce nevyužil. V rozhodnutí ze dne 29. 11. 2022 se pak vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání.
15. Obstojí přitom skutkové i právní závěry, k nimž žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl. Ve věci šlo primárně o sled závazných stanovisek orgánů územního plánování. Závazná stanoviska dotčených správních orgánů představují podklady, které jsou nezbytné pro posouzení záměru a nelze proti nim přímo podat odvolání. Nejsou totiž rozhodnutími, ale pouze podkladovými akty. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107 (www.nssoud.cz) platí, že „závazná stanoviska nejsou vydávána ve správním řízení a nejsou rozhodnutími. Naopak jsou úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté správního řádu a při jejich vydávání je třeba postupovat dle jeho

§ 154. Účastníkům „hlavního“ řízení pak závazná stanoviska nejsou ani samostatně doručována a stávají se součástí spisu jako podklad pro rozhodnutí.“ Správní řád umožňuje dvě možnosti „přezkumu“ závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, a to buď v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o věci samé (§ 149 odst. 7 správního řádu), nebo v relativně samostatném přezkumném řízení (§ 149 odst. 8 správního řádu). Podmínkou přezkumu závazného stanoviska v odvolacím řízení proti rozhodnutí o věci samé je přitom skutečnost, že odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, které bylo podkladem vydaného rozhodnutí. V takovém případě nadřízený správní orgán dotčeného správního orgánu potvrdí nebo změní závazné stanovisko. K tomuto postupu došlo i v nyní projednávané věci, kdy ministerstvo potvrdilo závazné stanovisko krajského úřadu ze dne 10. 9. 2021, proti jehož obsahu směřovalo odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení.

16. Naopak při vydání závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 10. 9. 2021 byla použita druhá zmiňovaná možnost, kdy ke změně závazného stanoviska městského úřadu ze dne 18. 1. 2021 došlo v přezkumném řízení ve smyslu § 149 odst. 8 správního řádu, a to ještě v průběhu řízení vedeného stavebním úřadem o žádosti o dodatečné povolení stavby (nutno dodat, že aplikovanému postupu by nebránila ani dřívější právní úprava – viz § 4 odst. 9 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020, blíže viz např. *Stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj k přezkumu závazných stanovisek v režimu stavebního zákona*, září 2019, [mmr.gov.cz/cs/ministerstvo/stavebni-pravo/stanoviska-a-metodiky/archiv/prezkum-zavaznych-stanovisek-v-rezimu-stavebniho-z](http://mmr.gov.cz/cs/ministerstvo/stavebni-pravo/stanoviska-a-metodiky/archiv/prezkum-zavaznych-stanovisek-v-rezimu-stavebniho-z,), či komentář k § 4 in Vávrová, E., a kol., *Stavební zákon: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-5-30]. ASPI_ID KO183_p12006CZ. Dostupné z www.aspi.cz.) Nejednalo se tak o postup v odvolacím řízení, ostatně samostatně brojit odvoláním proti závaznému stanovisku ani nelze.
17. Poukazoval-li pak žalobce na to, že se k podnětu města Újezd u Brna nemohl vyjádřit, nutno konstatovat, že žalovaný krajský úřad závazné stanovisko ze dne 10. 9. 2021 vydal v analogicky použitém režimu zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu, kdy prvním úkonem správního orgánu bylo samotné „změnové“ závazné stanovisko. Je však pravdou, že žalobci jakožto účastníku řízení mělo být závazné stanovisko krajského úřadu doručeno a žalobce měl mít ještě v řízení před stavebním úřadem možnost se k němu vyjádřit. Jak plyne např. z rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107, „nelze připustit, aby účastníci řízení neměli možnost se [...] k potvrzení nebo změně závazného stanoviska (včetně podkladů, z něhož toto potvrzení nebo změna vychází) vyjádřit.“ V řízení před stavebním úřadem tak došlo v neprospěch žalobce k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, jehož smyslem je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k podkladům rozhodnutí, jež správní orgán shromáždil ve správním řízení. Toto pochybení však nebylo fatální, neboť ze správního spisu je zřejmé, že žalobce se s obsahem závazného stanoviska seznámil nejpozději v usnesení stavebního úřadu ze dne 12. 10. 2021 a proti jeho obsahu brojil v odvolání podaném proti tomuto usnesení o zastavení řízení. Vzhledem k zákonem presumovanému způsobu nakládání s negativními závaznými stanovisky a jejich důsledky pro vedení správního řízení (viz § 149 odst. 6 správního řádu) je zřejmé, že uvedená vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť k přezkoumání závazného stanoviska krajského úřadu na základě žalobcových námitek nakonec došlo způsobem, který zákon stanoví.

18. V uvedených souvislostech pak není důvodná ani námitka nedodržení třicetidenní lhůty pro vydání závazného stanoviska krajského úřadu, neboť krajský úřad nepostupoval dle § 149 odst. 7 správního řádu, který takovou lhůtu stanoví, ale podle odstavce 8 téhož paragrafu, na nějž se namítaná časová limitace nevztahuje.
19. K žalobcově polemice ohledně otázky, zda krajský úřad mohl změnit původní závazné stanovisko městského úřadu, aniž by dospěl k závěru o jeho nezákonnosti, tedy na základě jeho pouhé nesprávnosti, nutno uvést, že v závazném stanovisku krajského úřadu skutečně není výslovně označeno zákonné ustanovení, na jehož základě lze závěr městského úřadu o přípustnosti záměru shledat nezákonným. Krajský úřad nicméně uvedl věcné důvody, pro něž měl za to, že původní závazné stanovisko městského úřadu je nejen nesprávné, ale též nezákonné, neboť záměr je v rozporu s územně plánovací dokumentací. Ministerstvo, které se ztotožnilo se závěrem krajského úřadu, že záměr je z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřípustný vzhledem k tomu, že dosud nebyla splněna podmínka vybudování protipovodňových opatření, kterou územní plán stanovil pro předmětnou lokalitu č. 21 zařazenou do II. etapy výstavby, k žalobcově námitce upřesnilo na str. 5 svého závazného stanoviska, že záměr byl v rozporu s § 19 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Přezkumný orgán může konstatovat nezákonnost závazného stanoviska v případě, pokud přezkoumávané závazné stanovisko nezohlednilo rozpor stavebního záměru s územně plánovací dokumentací. Žalobce se tak mylně domnívá, že pouhý rozpor stavebního záměru s územně plánovací dokumentací nepředstavuje nezákonnost závazného stanoviska. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2008-94, *„v případě dodatečného povolování stavby je naprosto nutné trvat na souladu stavby s územně plánovací dokumentací, neboť jiný výklad by vedl k obcházení zákona a ke stavbě staveb, které by byly v rozporu s územně plánovací dokumentací, přičemž by již nebylo možné nařídit jejich odstranění. Samotný nesoulad nepovolené stavby s územně plánovací dokumentací postačuje k tomu, aby stavební úřad nevydal dodatečné povolení stavby, ale nařídil její odstranění.“* K uvedenému lze dodat, že při přezkumu závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení je hodnocena i jeho správnost, nelze tedy předpokládat, že jednou vydané nesprávné stanovisko je navždy neměnné. Jak navíc správně podotkl žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí, požadovaná stavba by tak jako tak nemohla být dodatečně povolena, neboť i původní závazné stanovisko městského úřadu předpokládalo splnění podmínky vybudování protipovodňových opatření v dané lokalitě.
20. Lze tedy shrnout, že z odůvodnění závazného stanoviska krajského úřadu, potažmo ministerstva, je dostatečně zřejmé, na základě jakých skutečností byl stavební záměr v rozporu s územně plánovací dokumentací. Z územního plánu zřetelně vyplývá, že v předmětné lokalitě jsou zakázány jakékoliv realizace staveb, pokud doposud nebyla vybudována protipovodňová opatření. Pokud tato protipovodňová opatření nebyla realizována, záměr je v tomto ohledu nepřípustný a v rozporu s regulativy územně plánovací dokumentace. Rozhodný je přitom obsah územně plánovací dokumentace účinné v době rozhodování správního orgánu o dodatečném povolení stavby (viz rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 As 1/2016-88). Správní orgány tak vycházejí ze skutkového a právního stavu, které je zde v době rozhodování o dodatečném povolení stavby. Odkazy žalobce na navrhované změny (či vyjádření jiných dotčených osob) jsou v tomto případě bezpředmětné, neboť prozatím nebyly schváleny a není zaručeno, zda budou schváleny v takové podobě, v jaké jsou navrhovány. Je zřejmé, že proces tvorby územně plánovací dokumentace může nabývat dynamických rysů. Přesto skutečnost, že se o případné změně územního plánu teprve jedná, nemění nic na tom, co požaduje aktuálně účinný územní plán.

21. Pro povolení žalobcova záměru pak sama o sobě není rozhodná ani skutečnost, zda v dané oblasti již několik obdobných staveb stojí. Každý stavební záměr je totiž posuzován individuálně a na základě proměnlivého skutkového i právního stavu. Žalobcova námitka přitom v tomto ohledu zůstala pouze obecným tvrzením, na jehož základě nelze dovodit případné žalobcovo legitimní očekávání ohledně možnosti výstavby v dané lokalitě.
22. Pokud jde o náležitosti usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení, je nutno uvést, že stavební úřad nezvolil správný způsob, jak řízení o žádosti ukončit. Podle § 149 odst. 6 správního řádu *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne*. Vzhledem k vydání závazného stanoviska o tom, že záměr je z hlediska územního plánování nepřijatelný, měl stavební úřad postupovat podle tohoto ustanovení a žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby měl rozhodnutím zamítnout. Stavební úřad na místo toho řízení o žádosti zastavil, přičemž se dopustil další vady, kdy usnesení vydal pouze podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu. Toto ustanovení (podle něhož správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví *z dalších důvodů stanovených zákonem*) přitom logicky předpokládá konkretizaci zákonného důvodu pro zastavení řízení. I přes tyto vady se však soud ztotožnil s názorem žalovaného vyjádřeným na str. 7 napadeného rozhodnutí, že z důvodu procesní ekonomie není nezbytné usnesení stavebního úřadu rušit. Žalobce byl totiž poškozen na právech toliko formálně. Obecný výsledek řízení, tedy že jeho žádosti nebylo vyhověno, je zřejmý i z usnesení o zastavení řízení, a materiální důvod nevyhovění žádosti spočívající ve vydání negativního závazného stanoviska se dozvěděl z odůvodnění usnesení. Co je z hlediska zachování práv žalobce klíčové, forma aktu, jímž stavební úřad ukončil řízení o žádosti, neměla vliv na rozsah odvolacího přezkumu tohoto aktu. Pokud by žalovaný usnesení stavebního úřadu kvůli zmiňovaným vadám zrušil a věc mu vrátil toliko k nápravě formy rozhodnutí, jednalo by se o pouhé procesní cvičení bez valného efektu vedoucí pouze k prodloužení správního řízení. Za dané specifické situace tudíž střízlivý a zdrženlivý postup žalovaného nevedl ke zkrácení žalobce na právech způsobem, který by znamenal nezákonnost napadeného rozhodnutí.
23. Soud se pak ztotožnil i se způsobem, jakým žalovaný naložil s námitkou podjatosti směřující vůči jeho úředním osobám. Jak správně uzavřel v usneseních ze dne 28. 7. 2022 a 19. 9. 2022, ze skutečnosti, že krajský úřad rozhodující o odvolání vydal v průběhu řízení před stavebním úřadem přezkumné závazné stanovisko, nelze bez dalšího dovodit podezření, že v důsledku zaměstnaneckého poměru by mohl být postoj úředních osob k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Žalobce přitom ve správním řízení žádné další okolnosti pro vznik takového podezření nespecifikoval a proti vydaným usnesením ani nepodal odvolání. Lze dodat, že v případě závazných stanovisek správní řád v § 149 odst. 7 zamezuje případným spekulacím o možném ovlivňování rozhodovacího procesu právě zakotvením jejich přezkumu v odvolacím řízení nadřízeným orgánem.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2024

Petr Pospíšil v. r.
předseda senátu